

ภาคที่ 91 ลำบากที่ต้องสร้าง

ที่มา : เรื่องซัย ทรัพย์นิรันดร์

คำว่า "ลำบาก" พจนานุกรมฉบับมติชนให้ความหมายว่า รู้สึก รู้ตัว รู้สึกถึงความผิดพลาดของตน ซาบซึ้งทุกครั้งที่มีการพูดถึงคำว่าลำบากกับใคร ความหมายมักจะเป็นไปในลักษณะเพื่อให้เขารู้สึกลำบากถึงความผิดพลาดของตัวเองมากกว่า เช่น ให้อ่านหนังสือบ้าง หรือเป็นผู้ที่เอ่ยอ้างออกมาเองว่า ผมลำบากแล้วครับ หรือขอให้ทุกคนลำบากในความเป็นไทย คือความหมายที่ว่า ซาบซึ้ง

การที่จะสร้างลำบากให้ผู้อื่นได้ มิใช่จะกระทำเป็นครั้งคราว หรือหนสองหน แต่ต้องกระทำติดต่อกันเป็นนิจ กระทั่งผู้นั้นรู้ว่าลำบากคืออะไร และสามารถใช้ได้ถูกกับสถานการณ์ และติดเข้าไปในความคิดจิตใจ ชนิดที่เรียกว่าจิตลำบาก

ลำบากที่จะเกิดขึ้นได้ต้องสร้างและปลูกฝังกันมาตั้งแต่ยังเป็นเด็กเล็กอยู่ เช่น ให้อ่านหนังสือ ประหยัด อดออม ต้องสร้างลำบากแก่เด็กให้ได้ว่า การประหยัดอดออมจะนำไปสู่อะไร แล้วให้เด็กลำบากหรือรู้สึก รู้ตัวเสมอว่า การที่ต้องประหยัดอดออม เก็บเงินวันละเล็กน้อย จะนำไปสู่เรื่องอะไร และเป็นผลอย่างไรในอนาคต

คำว่าเก็บเงินวันละเล็กน้อย หมายถึงให้เด็กรู้จักในเรื่องของการใช้จ่ายใช้สอย โดยมีผู้ใหญ่คอยดูแลกำกับและให้คำปรึกษา เพื่อให้เด็กได้ใช้หรือฝึกพิจารณาญาณอย่างค่อยเป็นค่อยไป แม้ว่าฐานะของครอบครัวนั้นจะถึงขั้นยากจน แต่การที่ไม่สอนให้เด็กรู้จักใช้จ่าย เมื่อเด็กเติบโตขึ้นมาจะกลายเป็นผู้ไม่รู้จักใช้จ่าย และจะใช้จ่ายอย่างไม่มีทิศทาง หรือมิฉะนั้นจะกลายเป็นผู้ที่ไม่รู้จักออมไม่รู้จักพอ

สังคมไทยทุกวันนี้เป็นสังคมที่ฟุ่มเฟือยเกินกว่าที่จะระงับยับยั้งไว้ได้ จะด้วยการที่ผู้คนในสังคมและผู้นำในสังคมปล่อยให้เสรีภาพในการใช้จ่าย ปล่อยให้มีการโฆษณาขายสินค้าทุกชนิดอย่างไม่มีการสอนสั่งในเรื่องของการใช้สินค้าและเครื่องใช้ไม่สอยอย่างถูกวิธี รวมไปถึงการที่พ่อแม่ผู้ปกครองส่วนหนึ่งไม่มีเวลาอบรมสั่งสอนลูกหลานของตนเอง เป็นพ่อแม่ประเภทเลี้ยงลูกด้วยเงิน ซึ่งเมื่อก่อนพี่เลี้ยงของเด็กคือโทรทัศน์ วันนี้พี่เลี้ยงของเด็กคือหน้าจอคอมพิวเตอร์ที่มีสารพัดเกม และทุกอย่างต้องใช้เงินซื้อทั้งสิ้น แล้วจะให้เด็กรู้จักเก็บออมอย่างไร มีแต่จะแบมือขออะไม่ว่า

การที่สังคมไทยปล่อยปละละเลยกับการสอนให้เด็กรู้จักอดออมมาหลายปี รวมถึงกระแสสังคมที่มีสินค้าและบริการฟุ่มเฟือยออกมามากมายจนล้นตลาด ไปถึงการโฆษณาสินค้าและบริการนั้นอย่างไม่มีบันยะบันยัง อาจจะมีบ้างที่ห้ามโฆษณาเกินกว่าเหตุตามบทบัญญัติของการคุ้มครองผู้บริโภค แต่มิได้มีบทบัญญัติห้ามโฆษณาเรื่องการฟุ่มเฟือย เช่น การโฆษณาน้ำมันเครื่อง โฆษณารถจักรยานยนต์ยี่ห้อนี้ว่า ใช้แล้วรมีแรงดี ขับเคลื่อนได้เร็วกว่า รวมไปถึงการโฆษณาเครื่องสำอางประเภทว่าให้กำลังวังชา และโฆษณาเรื่องการติดต่อสื่อสารว่ามีราคาถูกกว่าได้จำนวนครั้งมากกว่า พูดได้นานกว่า เหล่านี้เป็นเหตุนำไปสู่การใช้จ่ายที่ฟุ่มเฟือยทั้งสิ้น

สถิติการจำหน่ายรถจักรยานยนต์ หรือมอเตอร์ไซค์เดือนหนึ่งมีจำนวนมาก การโฆษณาจักรยานยนต์มีแต่เรื่องของความแรงของความเร็ว แต่ไม่ได้โฆษณาวางยังแรงยิ่งเร็วยิ่งเสี่ยงกับการประสบอุบัติเหตุ ไม่เหมือนกับการโฆษณาบุหรี่ที่ต้องให้มีคำเตือนและภาพข้างซองว่ามีอันตรายอย่างไร ทั้งยังคงจำหน่ายแก่เด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์อีกด้วย

สถิติการบาดเจ็บพิการ และถึงแก่ชีวิตของเด็กวัยรุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี มีปีละกี่คน โดยเฉพาะในช่วงเทศกาลทั้งหลาย เคยมีการแจ้งสถิติให้สำนักกันบ้างไหม

ทุกวันนี้เด็กที่ยังไม่มีรายได้ของตัวเองใช้โทรศัพท์ที่กันวันละกี่สตางค์ เคยคำนวณแล้วแจ้ง
ผลกันบ้างไหม และมีความจำเป็นอย่างไรที่เด็กเหล่านั้นต้องมีโทรศัพท์ โดยเฉพาะเด็ก
ในมหานคร

อาจจะทราบเหตุผลอยู่บ้าง ว่าเมื่อเด็กออกไปนอกบ้าน ไม่ว่าจะไปโรงเรียนหรือไปที่อื่น
พ่อแม่ผู้ปกครองจะได้อุ่นใจว่าสามารถติดตามตัวได้ง่ายว่าอยู่ที่ไหน ทั้งยังเมื่อเกิดเหตุอะไร
ขึ้นกับเด็ก เขาจะสามารถติดต่อพ่อแม่ผู้ปกครองได้บ้างในบางครั้งที่มีปัญหา หรือที่เด็ก
เล็กต้องมีโทรศัพท์ติดตามเพราะการไปรับจากโรงเรียนกลับบ้าน การจราจรวันนี้ติดขัด
มหาศาล อาจไม่สามารถจอดรอรับได้ตามต้องการ จึงต้องโทรศัพท์ให้ออกมารอ หรือออกมาขึ้น
รถได้ เป็นต้น

ฉะนั้น ทุกอย่างต้องมีการปลูกจิตสำนึกให้แก่เด็กว่า การใช้จ่ายเงินทองต้องระมัดระวัง
ไม่ใช่ว่ามีเงินเท่าไร นึกจะซื้ออะไรก็ซื้อ นึกจะกินอะไรก็กิน เด็กที่มีรายได้น้อยมักจะ
อิจฉาเด็กที่มีรายได้มากกว่า จึงเกิดกรณีลักขโมยขึ้นได้ ในที่สุดจะสร้างสำนึกที่ไม่ดีให้กับ
เด็กต่อไปในอนาคตได้ว่า มีก็กิน ไม่มีก็ขอยืมเขามากิน ขอยืมเขามากินไม่ได้ก็ขโมยเขากิน

**เมื่อเด็กไม่มีสำนึกในเรื่องการประหยัดอดออมอย่างนี้ เติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่จึงมีผู้ใหญ่จำนวนหนึ่ง
ที่คอยแต่จะจ้องที่จะทุจริตคอร์รัปชันไป**
